

FÖRSVAR FÖR TEXTPSALMBOKEN

Har här skrivit ner några punkter till textpsalmbokens försvar – utan att vara inblandad i psalmbokskriget mellan förlagen.

Tradition. Man har sin egen psalmbok med till kyrkan. Lagerkvist skrev: " Med psalmboken tryckt i handen/ de långsamt går upp i Guds hus". Rydberg: " Jag hade min första psalmbok fått/ en prydlig med silverspänne/ och sprang en söndag/ jag minns det så gott/ så glad till kyrkan med henne".

Liknande har det, såvitt jag känner, varit också inom frikyrkligheten." Man har alltid haft Segertoner " med i handen eller fickan – väskan.

Texten är svårläst i melodipsalmboken. Vers 1 inlagd i och ofta godtyckligt styckad i melodislingan.

När man kommer hem: man har kanske fäst sig vid något i en psalm man sjungit, och vill läsa om eller anteckna efteråt.

Melodierna lär sig de flesta på gehör, inte genom att på en gång titta på noter och läsa texten. Det gäller särskilt yngre.

Textpsalmbok (med evangeliebok och utdrag ur kyrkohandboken) är pedagogiskt informativt. Tidigare var det många som slog upp sin egen psalmbok och läste söndagens texter samtidigt som de lyssnade till prästens läsning. Det kanske kan ha sin förklaring i den dåliga akustiken i många kyrkor, man hade inte hörapparater. Det förekommer inte mycket nu. Det är riktigare att enbart lyssna, särskilt när en del av läsningen görs av lekmän, som ofta i sin diktning är mer fängslande och tydligare än en del präster som ännu inte kommit ifrån sin predikoton.

Melodipsalmboken är önskvärd och nödvändig för flera grupper. Men i hur stor utsträckning för vanliga kyrkobesökare eller som hempsalmbok? De flesta av melodierna i den nya psalmboken är gamla och välkända. I 450 år har det faktiskt gått bra att sjunga utan melodierna inlagda.

Anders Frostenson